

Υπάρχουν διάφορες αφηγήσεις για να αναλύσουμε τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας. Αλλά ανεξάρτητα από το που προσπαθούμε πάντα να κατανοήσουμε τις εξελίξεις από την 11 Σεπτεμβρίου και μετά, για μας είναι σπουδαίο, ότι σ' αυτόν τον πόλεμο τα στρατόπεδα, οι βασανισμοί και οι έξτρα-νόμιμες εκτελέσεις είναι νομιμοποιημένες. Πολλά συμβαίνουν δημόσια, μπροστά στα ματιά μας. Σύμφωνα με την πείρα μας, δεν αντιλαμβάνεται η αριστερά, ειδικά στη Γερμανία, την διάσταση αυτού του πολέμου, αν και με τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας συμβαδίζουν ποιοτικές αλλαγές σε ολόκληρη την κοινωνική δομή. Μια κεντρική έννοια σε αυτήν την εξέλιξη, είναι για μας η έκλειψη του δικαίου, δηλαδή το γεγονός ότι όλο και περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν δικαιώματα πλέον. Γι' αυτό θέλουμε με τις παρακάτω θέσεις μας να πάρουμε μέρος στην ευρωπαϊκή και διεθνή συζήτηση. Αφητηρία για μας είναι, πως τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι θέμα αρχής και επ' αυτού δεν χωράνε διαπραγματεύσιμες απαντήσεις.

Ο τρομοκρατία των ισχυρών. Παρατηρήσεις σε μια επιμονή συζήτηση. Από την Πρωτοβουλία Libertad!, Γερμανία

Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας δεν είναι ένας πόλεμος των ΗΠΑ κατά του υπόλοιπου κόσμου. Η "Good old Europe" δεν ήταν τίποτε άλλο από μια ρητορική φούσκα. Πόσο αθόρυβα βάδιζε η ατλαντική σύμπραξη, όταν ο τότε Γερμανός Υπουργός Εξωτερικών Fischer φαινόταν "Not convinced" από την πολεμική προπαγάνδα του Ronald Rumsfeld, και όταν Αμερικάνοι πολίτες έριχναν Beaujolais στους οχετούς του Manhattan, φάνηκε το αργότερο, όταν έγιναν γνωστές οι μυστικές πτήσεις με κρατουμένους. Ποτέ δεν υπήρχε ανταγωνισμός ανάμεσα στην μονομερώς δρώσα παγκόσμια δύναμη από τη μια, και στα Ενωμένα Έθνη και την Ευρώπη από την άλλη, η οποία Ευρώπη ήθελε να λύσει άοπλα την διαφωνία. Σχεδόν όλα τα Ευρωπαϊκά Κράτη διατηρούν κατοχικές δυνάμεις στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν. Γερμανοί πολιτικοί υποδεικνύουν συχνά και ευχάριστα τη συμμετοχή του Γερμανικού Στρατού.

Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας είναι ιμπεριαλιστική σταυροφορία. Όταν η αριστερά πηγαίνει στη σημαία έχει ήδη αρχίσει ο πόλεμος. Στο πολιτικό Mainstream θεωρεί κανείς τον εαυτό του μετά την Νέα Υόρκη, τη Μαδρίτη και το Λονδίνο αθώο. Η τρομοκρατία, αν και οι πρωταγωνιστές της είναι Ακαδημαϊκοί από το Αμβούργο και Κοινωνικοί Λειτουργοί από το Λονδίνο - δηλαδή γείτονές μας - παρουσιάζεται σαν το γενικό και απόλυτο έξωθεν, το οποίο χτύπησε την καρδιά της Δύσης. Από μια τέτοια στάση δικαιολογείται ο πόλεμος σαν άμυνα για τις ανθρώπινες αξίες και τους τρόπους ζωής.

Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας είναι από την υφή του χρονικά χωρίς τέλος και τοπικά χωρίς σύνορα. Μέσα σε πέντε χρόνια βομβαρδίστηκαν δυο χώρες που βρίσκονται ακόμα υπό κατοχή. Αυτοί οι πόλεμοι δεν άρχισαν όταν έπεσαν οι βόμβες, ούτε τελείωσαν όταν υψώθηκαν οι σημαίες. Μια παραπέρα στρατιωτική επίθεση συζητείται αυτόν τον καιρό στα μέτωπα της πληροφόρησης. "Πρέπει να καταλάβουμε, πως ο πόλεμος έχει αλλάξει. Σήμερα ο πόλεμος δεν είναι μια κρατική ενέργεια για να φέρει την νίκη, σύμφωνα με τον Smith. Σήμερα απαιτούνται περιπλοκές ενδιάμεσες ενέργειες μεταξύ στρατιωτικών και άλλων δυνάμεων για να λυθούν οι διαφορές μεταξύ των αντιπάλων. Πρέπει να εγκαταλείψουμε την ιδέα, πως τον πόλεμο ακολουθεί η ειρήνη, την ειρήνη μια κρίση και μετά πάλι πόλεμος: Σήμερα δεν ζούμε σε αυτήν την γραμμική διαδικασία, έλεγε ο Smith! Rupert Smith, πριν υπαρχηγός

του NATO, σύμφωνα με την Welt am Sonntag, 30.10.2005.

Η CIA δημιούργησε ένα παγκόσμιο Βασίλειο του Άδη για βασανισμούς. Στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας συνένωσαν ο στρατός των ΗΠΑ και η CIA - αυτοί που αποτελούν τη σπονδυλική στήλη αυτού του πολέμου - σε ένα προσαρμοσμένο σύστημα απείρων κρατών, ιδιωτικών επιχειρήσεων και οργανισμών κατά το οποίο προσφέρει ο καθένας την συμβολή του ανάλογα με τις ικανότητες και τις δυνατότητές του στην ένταση του πολέμου. Με την "Extra-ordinary-rendition" έφτιαξε η CIA ένα δίκτυο του Out sourcing των βασανισμών: απήγαγαν ανθρώπους από διάφορες χώρες, τους μετέφεραν με μυστικά αεροπλάνα και τους παρέδωσαν σε ειδικούς βασανιστές στο Μαρόκο και στην Συρία, για ανάκριση. Από τα αποτελέσματα αυτών των ανακρίσεων ωφελούνται και οι Γερμανικές Μυστικές Υπηρεσίες, οι οποίες έστειλαν πολλές φορές πράκτορες στο Guantanamo και στη Συρία. Εν τω μεταξύ έγινε γνωστό, ότι εκτός από το Guantanamo υπάρχουν και άλλα στρατόπεδα σε άλλες χώρες, οι λεγόμενες "Black Sites" της CIA.

Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας είναι ένας φανερός βρώμικος πόλεμος. Οι έξτρα-νόμιμες εκτελέσεις έχουν γίνει εν τω μεταξύ παραδεχτά μέτρα. Έξι μέρες μετά την 11 Σεπτεμβρίου υπόγραψε ο George Bush ένα μυστικό έγγραφο με το οποίο εξουσιοδότησε την CIA να βρει "πιθανούς τρομοκράτες" και να τους σκοτώσει. Κατά τους "targeted killings" δεν γίνεται καμιά αντίσταση ακόμα και αν το να σκοπεύεις δεν σημαίνει ότι πρέπει και να πετυχαίνεις. Έτσι πέθαναν μετά από μια επίθεση με ρακέτες μιας Predator-Drohne της CIA στις 13 Γενάρη 2006 στο Πακιστανό χωριό Damadola 18 άνθρωποι, ανάμεσά τους παιδιά και γυναίκες, επειδή υποψιαζόταν εκεί υψηλόβαθμοι εκπρόσωποι της El Kaida.

Στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας θεωρούνται κρατούμενοι σαν επικηρυγμένοι. Κρατούμενους πολέμου, αλλά και απλούς κρατουμένους στις φυλακές των ΗΠΑ πρέπει de jure, να τους μεταχειρίζονται με αξιοπρέπεια και δεν επιτρέπεται να τους βασανίζουν. Αν και η πραγματικότητα στις φυλακές των ΗΠΑ είναι de facto διαφορετική, οι κρατούμενοι είναι νομικά υποκείμενα - και αυτό είναι το σημαντικό. Με το Guantanamo έφτιαξε η Κυβέρνηση των ΗΠΑ εταιρόδικο χώρο, μια offshore-δικαιοσύνη, στην οποία έχουν χάσει οι κρατούμενοι όλα

τους τα δικαιώματα: αν τους θεωρούσαν σαν πολιτικούς κρατούμενους θα είχαν τα δικαιώματα που απορρέουν από την Συνθήκη της Γενεύης, αν ήταν πολίτες θα εγγυόταν το Σύνταγμα των ΗΠΑ τα πολιτικά τους δικαιώματα. Στο Guantanamo χαρακτηρίζονται σαν "παράνομοι εχθρικοί αγωνιστές"- χωρίς νομική υπόσταση, μια κατάσταση που θεωρεί τους 600 κρατούμενους de facto, και έτσι το θέλει ο στρατός των ΗΠΑ και de jure, σαν αποκηρυγμένοι. Η λεγομένη ετεροδικία παίζει αποφασιστικό ρόλο στο να αρνιούνται στους κρατούμενους να απευθύνονται στα δικαστήρια των ΗΠΑ. Η αμερικανική στρατιωτική βάση στην Κούβα δεν ανήκει στη νομική δικαιοδοσία των ΗΠΑ, επειδή έχει εκεί η Κούβα την " απόλυτη κυριαρχία", αυτά λέει ο αμερικανικός στρατός. Με αυτή την επιχειρηματολογία αποτύχαιναν μέχρι το 2004 όλες οι αγωγές και προσφυγές για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων προ των αμερικανικών δικαστηρίων.

Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας ενισχύει την στρατικοποίηση του μεταναστευτικού καθεστώτος.

Δυο βδομάδες πριν την επίθεση των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν έκλεισαν στην Ουγγαρία με τη βία όλους τους Αφγανούς πρόσφυγες στο στρατόπεδο του Debrecen. Απαγορεύτηκε η έξοδος τους από το στρατόπεδο και η ουγγαρέζικη συνοριακή αστυνομία τους φρουρούσε. Σε ένα στρατηγικό σχέδιο της βρετανικής κυβέρνησης με τον τίτλο: "Ένα νέο όραμα για πρόσφυγες ", που διαδόθηκε επιλεκτικά στον τύπο, λίγο πριν την επίθεση στο Ιράκ, είχαν σχεδιάσει ζώνες περισυλλογής προσφύγων γύρω από τις εμπόλεμες Χώρες και τα λεγόμενα Transit Processing Centres προ των συνόρων με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα σχέδια που συζητούνται στην ΕΕ για το χτίσιμο στρατοπέδων συγκέντρωσης προσφύγων στη Βόρεια Αφρική και την Ανατολική Ευρώπη, στη Λιβύη έχουν ήδη προχωρήσει.

Η Ιταλία θέτει στη διαθεσιμότητα της Λιβύης ανιχνευτικά αεροπλάνα, ελικόπτερα, οχήματα κατάλληλα για την έρημο, καθώς ραντάρ ημέρας και νύχτας, προκειμένου να σταματήσει η μετανάστευση μέσω της Μεσογείου. Και ενώ λοιπόν εμείς βρίσκουμε στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας τον "παράνομο εχθρικό αγωνιστή", έχουμε όσον αφορά τη μετανάστευση το κατασκεύασμα, τον κατά βάσει άνομο "παράνομο μετανάστη".

Το στρατόπεδο έχει γίνει ένα σπουδαίο εργαλείο στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας και του στρατικοποιημένου μεταναστευτικού καθεστώτος.

Ομάδες ανθρώπων που φαίνονται για τους κυρίαρχους βλαβερές, επικίνδυνες και ύποπτες, απομακρύνονται από την κοινωνία και ελέγχονται - αυτό το σκοπό εξυπηρετούν τα στρατόπεδα. Είναι ένας τόπος της οργανωμένης κατάστασης ανάγκης, στα οποία οι άνθρωποι φυλακίζονται χωρίς δικαστική απόφαση και τους αφαιρούνται τα δικαιώματά τους. Οι μέθοδοι και οι ταχτικές που χρησιμοποιούνται έχουν την αφετηρία τους από το σύστημα της αποικιακής κυριαρχίας. Σήμερα με τα στρατόπεδα κρατούμενων πολέμου των ΗΠΑ και το χτίσιμο στρατοπέδων συγκέντρωσης προσφύγων, μπορούμε να μιλάμε χωρίς υπερβολή για διεθνοποίηση του καθεστώτος των στρατοπέδων.

Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας υποβάθμισε τα δικαιώματα του πολίτη σε μεταβλητή της πολιτικής της ασφαλείας. Οι καταπιεστικές κοινωνικές εξελίξεις μετά την 11 Σεπτεμβρίου έχουν πάρει μια τερατώδη επιτάχυνση και ριζοσπαστικοποίηση. Στο όνομα του πολέμου επιβλήθηκε ένα υπόδειγμα ασφαλείας, στο οποίο από δω και πέρα δεν ισχύει

σαν μια ξεχωριστή παραβίαση των πολιτικών δικαιωμάτων του καθενός ξεχωριστά που πρέπει να δικαιολογηθεί. Ο έλεγχος είναι σήμερα κοινωνικά γενικοποιημένος, προληπτικός, ανεξάρτητος από γεγονότα και υποψίες. Η ολοκληρωτική παρακολούθηση με βίντεο-κάμερες, η προληπτική συγκέντρωση προσωπικών δεδομένων, η παρακολούθηση στις τηλεπικοινωνίες και οι υποκλοπές τηλεφωνημάτων, καθώς και οι αθρόες Genscreenings, είναι λιθάρια για τον απόλυτο κοινωνικό έλεγχο.

Οι βασανισμοί σήμερα δεν είναι Tabu αλλά θέμα για συζήτηση.

Οι φανεροί υποστηρικτές γίνονται όλο και περισσότεροι. Πολιτικοί, αρχηγοί αστυνομίας, αλλά και νομικοί και διανοούμενοι ζητούν περισσότερες αρμοδιότητες για την αστυνομία, για να μην είναι αναγκασμένη πλέον στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας να παραιτηθεί από αυτό το όπλο. Παράλληλα με αυτά συζητούνται σε βραδινές Talkshows τα υπέρ και τα κατά των βασανισμών: δικαιολογίες για βασανισμούς υπάρχουν πάντα. Πάντα από σπουδαιότερες αιτίες και φυσικά πάντα κατά εξαίρεση. Για να δικαιολογήσει τα βασανιστήρια σαν ένα κρατικό αναγκαστικό δίκαιο, εφεύρε στη Γερμανία ένας καθηγητής της νομικής ένα υποθετικό σενάριο, μια " βόμβα που κάνει τικ-τακ", δηλαδή έναν κρατούμενο τρομοκράτη ο οποίος ξέρεει το μέρος που βρίσκεται η βόμβα με τον ωρολογιακό πυροδότη. Στις ΗΠΑ, ο φημισμένος καθηγητής του Harvard Alan M. Deshowitz, βγάζει σχετικά με το "σκάνδαλο του Abu Ghraib" το συμπέρασμα, ότι ο βασανισμός πρέπει να αποκτήσει μελλοντικά νομική βάση και να γίνεται με πολιτικό έλεγχο για να αποφεύγονται ατομικές παρεκτροπές.

Οι βασανισμοί γίνονταν μέχρι τώρα στα κρυφά, αλλά ποτέ δεν είχαν εξαφανιστεί

- ούτε σε χώρες που θεωρούνται μητέρες της δημοκρατίας, όπως η Γαλλία και οι ΗΠΑ. Οι Γάλλοι βασάνιζαν συστηματικά στην Αλγερία ακριβώς έτσι όπως οι Βρετανοί ενάντια στο δημοκρατικό κίνημα της Ιρλανδίας. Με το σύνθημα " Συμμαχία για την πρόοδο" εκπαίδευαν οι ΗΠΑ ολόκληρες γενεές αξιωματικών των λατινοαμερικανικών στρατών σε ειδικούς βασανιστές. Στα αστυνομικά τμήματα και στις φυλακές της Τουρκίας χτυπάνε τα κεφάλια των πολιτικών κρατούμενων μέχρι να ματώσουν και τους βιάζουν με ρόπαλα. Στην Ισπανία είναι ο βασανισμός πιο παστρικός. Βυθίζουν τα κεφάλια των Βάσκων αγωνιστών σε ένα κουβά με νερό μέχρι να σχηματιστούν φυσαλίδες. Κανείς δεν μπορεί να δει αυτούς τους τραυματισμούς, Αυτοί λοιπόν δεν έγιναν. Στη Γερμανία αγωνίζονται πολιτικοί κρατούμενοι από αριστερές ριζοσπαστικές ομάδες επί δεκαετίες εναντίον στους λευκούς βασανισμούς και κατά της απομόνωσης. Μέχρι σήμερα χρησιμοποιείται το σύστημα των λευκών βασανισμών και εξάγεται σε άλλες χώρες για την ανανέωση των φυλακών.

Οι βασανισμοί είναι - όπως και τα στρατόπεδα- ένα κοινωνικό σύστημα.

Οι βασανιστές βασανίζουν, γιατί οι πολιτικά δυνατοί τους έδωσαν την δυνατότητα, με το να δώσουν στις μυστικές υπηρεσίες το δικαίωμα να απομονώνουν ανθρώπους. Οι βασανιστές βασανίζουν, γιατί οι δικαστικές αρχές τους εγγυώνται ατιμωρησία και οι ιδεολόγοι νομιμότητα. Οι βασανιστές βασανίζουν, γιατί οι πράξεις των υπηρετούν έναν υψηλότερο σκοπό. Το κάθε γλωσσικό τέρας αυτών που έχουν το λόγο στην ελεύθερη Δύση η " humanitäre Intervention" η " βόμβα που κάνει τικ-τακ"- είναι μια από τις προϋποθέσεις τους. Οι φωτογραφίες από το Guantanamo και από το Abu Ghraib, το δείχνουν καθαρά. Αυτές ξεσκεπάζουν πολλά σε ένα σύστημα, το

οποίο στη Δύση εξυμνεί την περιποίηση του σώματος και την ωραιότητα μέχρι τα σύνορα της τρέλας και οι μαύρες σελίδες του είναι η σεξουαλοποιημένη βία και τα βουνά από κορμιά βασανισμένων. „Οι βασανισμοί δεν φθείρουν μονό τους απευθείας συμμετέχοντες μέσω της φοβερής επαφής των δυο σωμάτων - του ενός που έχει όλη τη ισχύ και του άλλου που υποφέρει από τους πόνους. Ο βασανισμός φθείρει όλη την κοινωνική δομή, επειδή απαιτεί την παρασιώπηση αυτών που συμβαίνουν μεταξύ των δυο σωμάτων. Ο βασανισμός απαιτεί το να ψευδομάστε και να παραβλέπουμε αυτό που συμβαίνει καθόλου μακριά από το μέρος που διαβάζουμε ένα βιβλίο, που ακούμε μουσική, που κάνουμε την πρωινή μας γυμναστική. Οι βασανισμοί μας αναγκάζουν να είμαστε κουφοί, τυφλοί και βουβοί” (Ariel Dorfman).

Προτρέπουμε όλους να αποκρούσουν ριζικά κάθε είδος νομιμοποίησης βασανισμών, στρατοπέδων και εκτελέσεων. Καλούμε όλους να κάνουν θέμα τη σχέση μεταξύ “πόλεμος κατά της τρομοκρατίας”, τον

ρατσιστικό αποκλεισμό και την επίθεση κατά των πολιτικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι κινητοποιήσεις κατά του πολέμου στο Ιράκ το έδειξαν: η παγκόσμια πράξη είναι δυνατή. Διεθνής δικτύωση, αλληλοενημέρωση και κοινή αντίσταση μπορούν να γίνουν πραγματικότητα. Ο αγώνας για τα κοινωνικά, πολιτικά και ανθρώπινα δικαιώματα πρέπει σήμερα να είναι ο ιμάντας που ενώνει τις οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, τις πρωτοβουλίες προσφυγών και το διεθνές κίνημα κατά των πολέμων. Το δικαίωμα στο να έχεις δικαιώματα είναι σήμερα στην ημερησία διάταξη. Η κινητοποίηση ενάντια στη συνάντηση κορυφής G8 το καλοκαίρι του 2007 στη Γερμανία, είναι μια μεγάλη δυνατότητα και ευκαιρία να εγκαταλείψουμε μαζικά και σωρηδόν τα εθνικά πλαίσια και να επιτεθούμε εναντίον αυτού που είναι η κυρία δομή του Ιμπεριαλισμού: η προσπάθεια ταξινόμησης της ανθρωπότητας σε ράτσες κυριών και σκλάβων, σε “higher and lower breeds”, σε μαύρους και λευκούς και μια “force noire”, για να τους προστατέψει”. (Hannah Arendt)

Libertad!, Falkstr. 74, D-60487 Frankfurt (Germany) - kampagne@libertad.de - www.libertad.de